

Sygn. akt II Cz 2323/19

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2020 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Renata Stępińska (sprawozdawca)

Sędziowie: Agnieszka Cholewa-Kuchta

Katarzyna Serafin-Tabor

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2020 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzycieli P. K. i G. P.

przeciwko dłużnikowi D. P.

w przedmiocie skargi dłużnika na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Żorach B. W. (1) z dnia 29 listopada 2016 r. w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego w sprawie o sygn. akt KM 1751/16 (punkt II i III)

na skutek zażalenia dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa –Krowodrzy w Krakowie z dnia 7 stycznia 2019 roku, sygn. akt I Co 522/17/K

postanawia: oddalić zażalenie.

SSO Agnieszka Cholewa-Kuchta SSO Renata Stępińska SSO Katarzyna Serafin-Tabor

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 stycznia 2019 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa –Krowodrzy w Krakowie - w uwzględnieniu skargi dłużnika - zmienił punkt 2 postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowy w Żorach B. W. (1), ustalając koszty postępowania egzekucyjnego o opróżnienie i wydanie lokalu mieszkalnego na kwotę 5 518,47 zł, które do kwoty 7 632 zł zostały pokryte przez wierzyciela oraz zasądził od wierzycieli na rzecz dłużnika kwotę 357 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że dłużnik D. P. zaskarżył w punkcie II i III postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Żorach w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego w sprawie o sygn. akt KM 1751/16, zarzucając niezasadne wszczęcie przez wierzycieli egzekucji o wydanie i opróżnienie lokalu mieszkalnego położonego w K. przy ul. (...) w K., a w konsekwencji naruszenie art. 770 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c., art. 101 k.p.c., art. 102 k.p.c. i art. 103 § 1 k.p.c. poprzez obciążenie dłużnika kosztami tego postępowania oraz bezzasadne i sprzeczne z prawem podwyższenie dopuszczalnych opłat egzekucyjnych o podatek VAT.

W odpowiedzi na skargę, Komornik Sądowy B. W. (1) wniósł o jej oddalenie, jako całkowicie bezzasadnej.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 22 lipca 2016r. wierzyciele P. K. i G. K. złożyli wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikowi D. P., na podstawie pierwotnie uznanego za prawomocne postanowienia o przysądzeniu własności. W aktach postępowania o sygn. Km 1751/16 brak jakiegokolwiek tytułu wykonawczego, na

podstawie którego Komornik przy Sądzie Rejonowym w Żorach B. W. (1) prowadził postępowanie w okresie od lipca 2016 r. do 12 października 2016 r. We wniosku wierzycieli o wszczęcie egzekucji, znajduje się jedynie wzmianka o załączeniu tytułu wykonawczego. Komornik Sądowy w Ż. dnia 12 października 2016 r. skierował do dłużnika D. P. zawiadomienie o wszczęciu egzekucji, w celu wydania lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w K., na adres wskazany pierwotnie przez wierzycieli, tj. adres przy ul. (...) w K.. Zawiadomienie o wszczęciu egzekucji zostało podwójnie awizowane (k. 13 akt komorniczych KM 1751/16). Komornik o planowanej eksmisji zawiadomił Komendę Miejska Policji w K., aby policjanci brali udział w tej czynności. W dniu 16 listopada 2016 roku Komornik w asyście policjantów dokonał wejścia do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) i opróżnił lokal ze znajdujących się tam rzeczy. Otwarcie lokalu miało charakter przymusowy. W mieszkaniu nie znajdowały się wartościowe rzeczy. Panował tam bałagan, rzeczy znajdujące się w mieszkaniu zostały przetransportowane na składowisko odpadów. Komornik poniósł koszty transportu, za które została wystawiona faktura nr (...) z dnia 18 listopada 2016 roku na kwotę 2.500 zł.

W motywach rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał, że zaskarżone postanowienie komornika było wadliwe. Na koszty egzekucji złożyła się kwota 4090,34 zł tytułem opłaty z art. 51 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji oraz kwota 852,16 zł tytułem opłaty z art. 57 ww. ustawy. Zgodnie z art. 51 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy - obowiązującym w dacie wydania postanowienia - ostateczna opłata stała wynosi 20 % przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego za opróżnienie lokalu z rzeczy lub osób, z tym że odrębną opłatę pobiera się od każdej izby. W przedmiotowej sprawie zostały pobrane opłaty od 3 izb. W terminie od 1 kwietnia 2016 r. do 31 marca 2017 r. wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego wynosiła 3.408,62 zł. Oznacza to, że 20 % w tej kwoty to 681,72 zł. Tak więc opłata z tytułu art. 51 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy powinna wynosić łącznie za trzy izby 2.045,17 zł, a nie 4.090,34 zł (co miałyby miejsce w przypadku określenia opłaty na kwotę 40 %). Zawyżona w zakresie tej opłaty była kwota 2.045,17 zł oraz kwota 940,78 zł tytułem VAT. Równocześnie opłata z tytułu udziału w czynnościach Policji (art. 57 ww. ustawy) wynosi 25 % przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Zgodnie z tym, opłata za udział policji w czynnościach powinna się kształtować na poziomie 852,16 zł. Zawyżona w tym zakresie była kwota 196 zł z tytułu VAT. Sąd Rejonowy podzielił w tym zakresie pogląd dominujący w orzecznictwie sądowym zgodnie, z którym strony postępowania egzekucyjnego, nie ponoszą kosztów związanych z podatkiem od towarów i usług, gdyż taki obowiązek nie wynika z przepisów regulujących podatek od towarów i usług. Sąd I instancji podkreślił, że zmiana w stanie prawnym, która nastąpiła z dniem 8 września 2016 r., dotycząca przepisu art. 767 § 1¹ k.p.c. – wyłączającego z zakresu skargi na czynności komornika kwestie uiszczenia przez niego podatku od towarów i usług - nie miała znaczenia, ponieważ zmieniony przepis stosuje się do postępowań wszczętych po dniu 8 września 2016 r. (art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 7 września 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw Dz.U. z 2015 r., poz. 1311), a niniejsze postępowanie zostało wszczęte przed tym dniem.

Sąd Rejonowy nie podzielił argumentacji dłużnika, iż przedmiotowe postępowanie egzekucyjne było niecelowe, wskazując, że eksmisja była konieczna, albowiem brak korzystania z lokalu nie pozbawiał dłużnika jego posiadania, a fakt nie zamieszkiwania przez dłużnika w mieszkaniu nie implikował wniosku, że doszło do jego dobrowolnego wydania. Wierzyciel nie mógł zaś wobec braku dobrowolnego przedmiotowego wydania lokalu, wejść inaczej w jego posiadanie, niż poprzez przeprowadzenie przymusowej egzekucji, która była celowa. Wobec powyższego, sąd pominął dowód ze świadków L. P. oraz A. P., na okoliczności wskazane w skardze, jako nieistotne dla rozstrzygnięcia.

Sąd nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego postanowienia także w zakresie wydatków gotówkowych, wskazując, że w sprawie był konieczny udział Policji, gdyż nie było sprawdzonych informacji o tym, co znajduje się w lokalu, a nawet czy jest otwarty, czy nie. Opłata naliczona na podstawie art. 57 ww. ustawy była zasadna, jak również prawidłowo została wyliczona. Uzasadnione również były koszty związane z transportem. W aktach komorniczych znajduje się protokół, z którego wynika, że w mieszkaniu zalegały różnego rodzaju rzeczy, które można zaklasyfikować, jako śmieci. Uprzątnięcie ich wygenerowało koszt, który dłużnik powinien ponieść, albowiem to na nim, jako dotychczasowym właścicielu rzeczy ciążył obowiązek opróżnienia lokalu mieszkalnego z rzeczy.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł dłużnik D. P., zaskarżając je w części, w jakiej Sąd Rejonowy zmienił zaskarżone skargą postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Żorach B. W. (2), ustalając koszty postępowania egzekucyjnego o opróżnienie i wydanie lokalu mieszkalnego na kwotę przewyższającą 1.056,93 zł.

Zaskarżonemu postanowieniu skarżący zarzucił naruszenie :

- art. 57 u.k.s.e. w zw. z art. 765 § 1 k.p.c. w zw. z § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 stycznia 2002 r. w sprawie udzielania pomocy lub asystowania komornikowi przez Policję lub Straż Graniczną przy wykonywaniu czynności egzekucyjnych (Dz. U. Nr 10, poz. 106 z późn. zm.), poprzez obciążenie dłużnika opłatą egzekucyjną za dokonanie opróżnienia przedmiotowego lokalu mieszkalnego w asyście Policji, gdy lokal ten był pusty, o czym Komornik i wierzyciele wiedzieli i nikt nie utrudniał dostępu do niego organowi egzekucyjnemu oraz wierzycielom, a zatem asysta Policji nie była potrzebna w jakimkolwiek stopniu;

- art. 39 ust. 2 pkt 4) u.k.s.e. poprzez obciążenie dłużnika bezzasadnymi kosztami asysty Policji (w kwocie 64,21 złotych), w sytuacji gdy przy obciążaniu lokalu nie była wymagana, gdyż lokal stał pusty i nikt nie przeszkadzał czynnościom Komornika oraz poprzez obciążenie dłużnika bezzasadnymi kosztami „opłaty za transport” w kwocie 2.500,00 złotych, poniesionymi przez Komornika na podstawie faktury VAT nr (...) z dnia 18.11.2016 r., w sytuacji gdy brak dowodów na to w protokole z czynności eksmisji, że poniesienie tych wydatków było konieczne;

- art. 1046 § 1 k.p.c., poprzez nieuwzględnienie faktu braku dokonania skutecznego prawnie wezwania dłużnika przez Komornika do dobrowolnego wydania i opróżnienia lokalu przed podjęciem przez Komornika czynności eksmisyjnych;

Z ostrożności procesowej, skarżący zarzucił naruszenie:

- art. 51 ust. 1 pkt 3) u.k.s.e. (z uwzględnieniem zakresu, w jakim przepis ten został uznany za niekonstytucyjny przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 13 października 2015 r. w sprawie P 3/14), poprzez ustalenie opłaty stałej w wysokości przyjętej w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia przez Sąd Rejonowy, w sytuacji braku wcześniejszego skutecznego wezwania dłużnika do dobrowolnego wydania i opróżnienia lokalu, które to wezwanie spowodowałoby dobrowolne współdziałanie dłużnika i w konsekwencji spowodowałoby obciążenie go opłatą w wysokości niższej, a to na podstawie art. 54 u.k.s.e.;

- art. 102 k.p.c. w zw. z art. 49 ust. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, poprzez niedokonanie obniżenia opłat stałych, jakimi Komornik obciążył dłużnika, z uwzględnieniem zasad słuszności.

W oparciu o powyższe zarzuty, dłużnik wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia, poprzez uwzględnienie jego skargi i zmianę zaskarżonego skargą postanowienia, poprzez ustalenie kosztów postępowania egzekucyjnego o opróżnienie i wydanie lokalu mieszkalnego na kwotę 1.056,93 złote oraz o zasądzenie od wierzycieli na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych prawem.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Zażalenie było bezzasadne i jako takie podlegało oddaleniu.

W pierwszym rzędzie za chybione uznać należało te zarzuty, w których skarżący podnosił, iż wadliwe było samo wszczęcie postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 1751/16, prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Żorach B. W. (2), w którym wydane zostało objęte skargą postanowienie z dnia z 29 listopada 2016 r. - w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego. Z analizy akt sprawy wynika bowiem, że stanowiące podstawę prowadzenia przedmiotowej egzekucji załączone do akt Km 1751/16 postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie z dnia 10 czerwca 2016 r. wydane w sprawie I Co 4327/13/K - w przedmiocie przysądzenia na rzecz wierzycieli własności nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny nr (...) położony w K. przy

ulicy (...), uprawomocniło się dniem 3 października 2016 r., a czynność w postaci zawiadomienia dłużnika o wszczęciu postępowania egzekucyjnego, w celu wydania w/w lokalu mieszkalnego miała miejsce w dniu 12 października 2016 r. W świetle powyższego, nie ulega wątpliwości, że w chwili podjęcia tej czynności przez Komornika Sądowego istniał i przedłożony został przez wierzycieli tytuł wykonawczy, który w świetle art. 999 k.p.c. był tytułem wykonawczym do wprowadzenia nabywcy w posiadanie nieruchomości i opróżnienie znajdujących się w lokalu pomieszczeń, a który to tytuł stanowił podstawę wszczęcia i przeprowadzenia egzekucji w sprawie Km 1751/16. Podejmowane wcześniej przez Komornika Sądowego w sprawie czynności, które zmierzały do uzupełnienia braków wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, bądź ustalenia osób zameldowanych w lokalu mieszkalnym, stanowiącym przedmiot postępowania egzekucyjnego, które miały miejsce przed uprawomocnieniem się w/w postanowienia z dnia 10 czerwca 2016 r., stanowiącego tytuł egzekucyjny, w oparciu o który prowadzona była egzekucja w sprawie Km 1751/16, pozostawały bez wpływu na czynność komornika sądowego - w postaci wszczęcia egzekucji, która w podjęta została po doręczeniu komornikowi przez wierzycieli tytułu wykonawczego, stanowiącego podstawę egzekucji w niniejszej sprawie.

Za chybione uznać należało zatem te zarzuty podnoszone przez dłużnika w zażaleniu, poprzez które wskazywał, iż egzekucja w sprawie Km 1751/16, prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Żorach B. W. (2) została wszczęta i przeprowadzona nieprawidłowo, albowiem nie doszło do uprzedniego wezwania dłużnika do dobrowolnego wydania przedmiotowego lokalu mieszkalnego, co w ocenie skarżącego uzasadniać miało obciążenie kosztami niniejszego postępowania wierzycieli. Okoliczności i zarzuty podnoszone w tym przedmiocie były już przedmiotem oceny Sądu Okręgowego w Krakowie w sprawie II Cz 147/18, na skutek rozpoznania zażalenia wierzycieli na postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa –Krowodrzy w Krakowie z dnia 24 lipca 2017 r., sygn. akt I Co 522/17/K, w którym Sąd ten w uwzględnieniu skargi dłużnika na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Żorach B. W. (1) w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego w sprawie o sygn. akt KM 1751/16 (punkt II i III), zmienił zaskarżone postanowienie komornika, kosztami przedmiotowego postępowania obciążając wierzycieli. Sąd Okręgowy nie podzielił powyższego stanowiska, uznając, iż w okolicznościach przedmiotowej sprawy zachodziła podstawa do obciążenia, co do zasady kosztami egzekucji dłużnika, oddalając tym samym w tym zakresie wniesioną przez dłużnika skargę na czynność komornika sądowego. Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska Sądu Rejonowego, że tocząca się pod sygnaturą KM 1751/16 egzekucja została przez wierzycieli wszczęta niecelowo, a tym samym, że to oni winni ponieść jej koszty, uznając, że zgodnie z art. 999 k.p.c. w zw. z art. 791 k.p.c. i prawomocnym postanowieniem o przysądzeniu własności, to na dłużniku spoczywał obowiązek wydania wierzycielom przedmiotowego lokalu mieszkalnego. Był on jego jedynym właścicielem i przeciwko niemu toczyło się postępowania egzekucyjne, w którym doszło do sprzedaży licytacyjnej lokalu. Dłużnik wiedział zatem lub z łatwością mógł się dowiedzieć o uprawomocnieniu się postanowienia o przysądzeniu własności, a zatem miał możliwość wydania wierzycielom przedmiotowego lokalu, bez konieczności oczekiwania na wszczęcie przez nich postępowania egzekucyjnego. W świetle prawa, obowiązek wydania nieruchomości przez dłużnika jest zaś bezwarunkowy, a ustawa nie uzależnia tego obowiązku od faktu zamieszkiwania w nim, czy też posiadania go. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że słuszne było stanowisko wierzycieli, że nie mogli oni wejść w posiadanie spornego lokalu inaczej, niż poprzez złożenie wniosku egzekucyjnego o wprowadzenie ich w jego posiadanie. Tym samym, egzekucja była celowa, a jej koszty zgodnie z art. 777 k.p.c. – co do zasady – winny obciążać dłużnika.

Powyższym stanowiskiem - Sąd Okręgowy rozpoznając przedmiotowe zażalenie - był związany, tym bardziej, że przedmiotem zaskarżonego postanowienia Sądu Rejonowego dla Krakowa–Krowodrzy w Krakowie z dnia 7 stycznia 2019 r., którego dotyczyło niniejszego postępowanie, była sama wysokość kosztów, którymi w tej sprawie winien zostać obciążony dłużnik. Podniesione w tym przedmiocie w zażaleniu zarzuty uznać należało za chybione.

Wskazując na naruszenie przepisu art. 57 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji w zw. z art. 765 § 1 k.p.c. w zw. z § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 stycznia 2002 r. w sprawie udzielania pomocy lub asystowania komornikowi przez Policję lub Straż Graniczną przy wykonywaniu czynności egzekucyjnych, obowiązujących w dacie wydania zaskarżonego postanowienia, dłużnik nie kwestionował bowiem samej wysokości należnej opłaty egzekucyjnej za dokonanie opróżnienia przedmiotowego

lokalu mieszkalnego w asyście Policji, lecz podnosił, iż podjęcie tej czynności było bezzasadne wobec faktu, iż lokal był pusty, a dłużnik nie utrudniał dostępu do niego komornikowi oraz wierzycielom. Brak było uzasadnionych podstaw do przyjęcia, aby okoliczność ta znana była wierzycielom oraz organowi egzekucyjnemu. Okoliczność zaś, iż niedoszło do wydania przedmiotowego lokalu przez dłużnika na rzecz wierzyciela, pomimo uprawomocnienia się postanowienia o przysądzeniu własności, spowodowała, że wierzyciele nie mogli wejść w posiadanie spornego lokalu inaczej, niż poprzez złożenie wniosku egzekucyjnego o opóźnienie lokalu oraz wprowadzenie ich w jego posiadanie. Wierzyciele nie mogli bowiem samodzielnie wejść w posiadanie przedmiotowego lokalu, nawet przy założeniu, że lokal ten był pusty i dostępny dla osób trzecich, albowiem narażaliby to ich na odpowiedzialność cywilną, bądź nawet karną. Fakt zaś niezamieszkiwania w przedmiotowym lokalu przez dłużnika, nie implikuje sam w sobie wniosku, że został on wydany, bądź opróżniony przez dłużnika, tym bardziej, że z protokołu sporządzonego przez komornika z czynności dnia 16 listopada 2016 r., polegającej na wprowadzeniu wierzycieli w posiadanie przedmiotowego lokalu wynikało, iż w lokalu tym znajdowały się ruchomości oraz śmieci, które należało usunąć. Dłużnik wiedząc zaś lub mogąc z łatwością dowiedzieć się o uprawomocnieniu się postanowienia o przysądzeniu własności, miał możliwość wydania wierzycielom przedmiotowego lokalu, po uprzednim jego opróżnieniu, bez konieczności oczekiwania na zainicjowanie przez wierzycieli postępowania egzekucyjnego, czego wbrew ciążącemu na nim obowiązкови, wynikającemu z tytułu wykonawczego, nie uczynił. Za bezprzedmiotowe w okolicznościach niniejszej sprawy uznać należało zatem zarzuty naruszenia art. 1046 § 1 k.p.c. oraz art. 51 ust. 1 pkt 3) u.k.s.e. poprzez nieuwzględnienie faktu braku dokonania skutecznego prawnie wezwania dłużnika przez Komornika do dobrowolnego wydania i opróżnienia lokalu, przed podjęciem przez Komornika czynności eksmisyjnych. Za pozbawione podstaw należy uznać także twierdzenia dłużnika, iż wcześniejsze skuteczne wezwanie go do dobrowolnego wydania i opróżnienia lokalu, spowodowałoby dobrowolne jego współdziałanie, skoro do wydania przedmiotowego lokalu przez dłużnika nie doszło, pomimo iż taki obowiązek dłużnika wynikał z tytułu wykonawczego, którym dysponowali wierzyciele. Za uzasadnione uznać należało zatem zarówno wprowadzenie wierzycieli w posiadanie przedmiotowego lokalu w drodze czynności egzekucyjnych przeprowadzonych przez organ egzekucyjny, jak i dokonanie tej czynności przy asyście Policji, o zapewnienie której Komornik Sądowy zwrócił się Komendy Miejskiej Policji w K. w piśmie z dnia 12 października 2016 r. W konsekwencji, za celowe koszty egzekucji, które w świetle art. 770 k.p.c. winien ponieść dłużnik, uznać należało zarówno ustaloną w oparciu o art. 57 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji opłatą egzekucyjną za dokonanie opróżnienia lokalu mieszkalnego w asyście Policji, jak i związany z tym wydatek w kwocie 64,21 zł, wynikający z wystawionego przez Komendę Wojewódzką Policji w K. rachunku (k. 25 akt Km 1751/16). Za niezbędne i celowe koszty egzekucji uznać należało także obciążenie dłużnika kosztami wywozu ruchomości, które znajdowały się w przedmiotowym lokalu, a które nie przedstawiały żadnej wartości oraz znajdujących się w tym lokalu śmieci, na co wskazuje protokół z czynności komornika sądowego z dnia 16 listopada 2016 r., które poniesione zostały przez Komornika, na co wskazuje wystawiona z tego tytułu faktura Vat nr (...) z dnia 18.11.2016 r. Słusznie bowiem Sąd Rejonowy wskazał, że to na dłużniku, jako dotychczasowym właścicielu zobowiązanym do jego opróżnienia, ciążył obowiązek usunięcia z tego lokalu z rzeczy, które się w nim znajdowały. Dłużnik zasadnie zatem został obciążony kosztami wywozu znajdujących się w przedmiotowym lokalu ruchomości i śmieci.

Wbrew zarzutom podnoszonym w zażaleniu, nie doszło także do naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów art. 102 k.p.c. w zw. z art. 49 ust. 7 u.k.s.e. poprzez brak uwzględnienia wniosku o obniżenie opłat stałych, którymi obciążony został dłużnik, albowiem możliwość miarkowania opłaty egzekucyjnej dotyczy jedynie opłat stosunkowych, podczas gdy w niniejszej sprawie dłużnik został obciążony opłatami stałymi, określonymi w art. 51 ust. 1 pt. 3 i art. 57 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, obowiązujących w dacie wydania zaskarżonego postanowienia komornika sądowego.

Z tych też przyczyn orzeczono jak w sentencji, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

SSO Agnieszka Cholewa-Kuchta SSO Renata Stępińska SSO Katarzyna Serafin-Tabor